

Преюдициални въпроси

- 1) Съвместимо ли е с правото на Съюза съгласно Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори ⁽¹⁾, и по-специално член 6, параграф 1 и член 7, параграф 1, с цел да се гарантира защитата на потребителите и ползвателите и съдебната практика, развиваща посочената директива: възприемането като еднозначен критерий от страна на Tribunal Supremo (Върховен съд) в решения 44—49 от 23 януари 2019 г., според който по отношение на потребителските договори, неравноправна е недоговорена клауза, която предвижда, че всички разходи по осъществяване на транзакцията по отпускане на ипотечен кредит се поемат от заемополучателя, като се разпределят различните разноски по обявената за недействителна неравноправна клауза между кредитиращата банкова институция и потребителя заемополучател, за да се ограничат връщанията на недължимо платени суми при прилагането на националното законодателство?

Съвместимо ли е с правото на Съюза съгласно Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори, и по-специално член 6, параграф 1 и член 7, параграф 1, с цел да се гарантира защитата на потребителите и ползвателите и съдебната практика, развиваща посочената директива тълкуване на Върховния съд, което допълва неравноправна клауза, обявена за недействителна, когато заличаването на тази клауза и последиците, породени от нея, не засягат същината на договора за заем, обезпечен с ипотека?

- 2) Може ли във връзка с член 394 от LEC (Граждански процесуален закон), който установява принципа, че съдебните разноски се поемат от загубилата делото страна, да се приеме, че когато неравноправна клауза за разходи бъде отменена, но последиците от недействителността се ограничават до разпределянето на разходите, посочено по-горе, това представлява нарушение на принципите на правото на Съюза на ефективност и незадължителен характер на неравноправните клаузи, когато в съдебно решение жалбата е уважена частично, и може ли това да произведе обратен възпиращ ефект, водещ до липса на защита на законните интереси на потребителите и ползвателите?

⁽¹⁾ ОВ L 95, 1993 г., стр. 29.

Преюдициално запитване Tribunal Supremo (Испания), постъпило на 26 юни 2020 г. — Ferimet S.L./Administración General del Estado

(Дело C-281/20)

(2020/C 320/12)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Tribunal Supremo

Страни в главното производство

Жалбоподател: S.L.

Ответник: Administración General del Estado

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли член 168 и съответните други членове от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност ⁽¹⁾ и принципът на данъчен неутралитет, който следва от тази директива, както и съответната тълкувателна практика на Съда на ЕС да се тълкуват в смисъл, че не допускат приспадане на данъчен кредит от тези търговци, които при режим на самоначисляване (или на обратно начисляване съгласно терминологията на правото на Съюза) издават удостоверителен документ (фактура) за извършената от тях сделка по придобиване на стоки, като в посочения документ отразяват фиктивен доставчик, при положение че придобиването безспорно е било осъществено от въпросния търговец, който е използвал закупените суровини в своята търговска дейност?

- 2) В случай че практика като описаната — която трябва да се счита за известна на съответното лице — може да се квалифицира като измама или злоупотреба за целите на отказа да се признае приспадане на данъчен кредит, необходимо ли е, за да не се признае посоченото приспадане, да се докаже и наличието на данъчно предимство, което е несъвместимо с целите на уредбата на ДДС?
- 3) Накрая, ако такова доказване е необходимо, трябва ли данъчното предимство, което би позволило да се откаже признаване на приспадането и което евентуално трябва да се установи в конкретния случай, да се отнася единствено до самото данъчнозадължено лице (приобретател на стоките), или може евентуално да е свързано с други участници в сделката?

(¹) ОВ L 347, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7.

Преюдициално запитване от Audiencia Nacional (Испания), постъпило на 1 юли 2020 г. — GE Auto Service Leasing GMBH/Tribunal Económico Administrativo Central

(Дело C-294/2020)

(2020/C 320/13)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Audiencia Nacional

Страни в главното производство

Жалбоподател: GE Auto Service Leasing GMBH

Ответник: Tribunal Económico Administrativo Central

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли да се приеме за валидно положение, при което данъчнозадължено лице, след многократни разпореждания от данъчната администрация да докаже наличието на предпоставките за правото на възстановяване, не изпълнява разпореждането без основателни причини и след като му е отказано възстановяването, предоставя документацията по-късно в рамките на производство по обжалване по административен ред или по съдебен ред?
- 2) Може ли да се счита за злоупотреба с право положение, при което данъчнозадължено лице не предоставя на данъчната администрация необходимата информация, на която основава правото си, когато това му е било разрешено и изискано, и не го прави без основателна причина, а такава информация се предоставя доброволно по-късно на органа по обжалване по административен ред или на съда?
- 3) Губи ли правото си на възстановяване неустановеното на територията на страната данъчнозадължено лице — било поради непредоставяне в срок и без основателна причина на релевантна информация за обосноваване на правото му на възстановяване, било поради злоупотреба — след като е изтекъл предвиденият или предоставеният за целта срок и администрацията е издала решение, с което отказва възстановяването?

Преюдициално запитване от Amtsgericht Hamburg (Германия), постъпило на 28 юли 2020 г. — UW/Ryanair DAC

(Дело C-346/20)

(2020/C 320/14)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Amtsgericht Hamburg